

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

16. maj 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 45 TEUF – arbejdskraftens frie bevægelighed – ligebehandling – sociale fordele – forordning (EU) nr. 492/2011 – artikel 7, stk. 2 – familiedyelse – arbejdstager, der har forældremyndigheden over et barn, der er anbragt hos denne ved en retsafgørelse – bosiddende arbejdstager og ikkebosiddende arbejdstager – forskelsbehandling – manglende begrundelse«

I sag C-27/23 [Hocinx]ⁱ,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour de cassation (Luxembourg) ved afgørelse af 19. januar 2023, indgået til Domstolen den 23. januar 2023, i sagen

FV

mod

Caisse pour l'avenir des enfants,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne N. Piçarra, N. Jääskinen (refererende dommer) og M. Gavalec,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- FV ved avocat, J.-M. Bauler,
- Caisse pour l'avenir des enfants ved avocats A. Rodesch og B. Rodesch,

* Processprog: fransk.

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

– Europa-Kommissionen ved F. Clotuche-Duvieusart og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede, og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. januar 2024, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT 2011, L 141, s. 1), sammenholdt med artikel 67 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, og berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1), og artikel 60 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2009, L 284, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem FV, som er grænsearbejder, og Caisse pour l'avenir des enfants (centralkassen for børnetilskud, Luxembourg) (herefter »CAE«) vedrørende sidstnævntes afslag på bevilling af familieydelse for et barn anbragt i FV's hjem ved en retsafgørelse.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EU) nr. 2019/1111

- 3 I henhold til artikel 1, stk. 2, litra d), i Rådets forordning (EU) nr. 2019/1111 af 25. juni 2019 om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om internationale børnebortførelser (EUT 2019, L 178, s. 1) finder denne forordning anvendelse på »anbringelse af et barn på en institution eller i familiepleje«.
- 4 Artikel 30, stk. 1, i forordning 2019/1111 har følgende ordlyd:
»En afgørelse, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.«

Forordning nr. 492/2011

- 5 Artikel 7 i forordning nr. 492/2011 fastsætter:
»1. En arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, må ikke på grund af sin nationalitet behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse.

2. Arbejdstageren nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere.

[...]«

Forordning nr. 883/2004

6 Ottende betragtning til forordning nr. 883/2004 har følgende ordlyd:

»Det generelle princip om ligebehandling er især vigtigt for arbejdstagere, der ikke har bopæl i den medlemsstat, de er beskæftiget i, herunder grænsearbejdere.«

7 Denne forordnings artikel 1 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved udtrykket:

[...]

f) »grænsearbejder«: enhver person, som udøver lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat, men som er bosat i en anden medlemsstat, hvortil han som hovedregel vender tilbage hver dag eller mindst en gang om ugen

[...]

z) »familieydelse«: alle natural- og kontantydelse til udligning af udgifter til forsørgelse bortset fra forskud på underholdsbidrag samt de særlige fødsels- og adoptionsydelse i bilag I.

8 Nævnte forordnings artikel 2, stk. 1, lyder:

»Denne forordning finder anvendelse på personer, der er statsborgere i en medlemsstat, samt på statsløse og flygtninge bosat i en medlemsstat, og som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, samt på disses familiemedlemmer og efterladte.«

9 Samme forordnings artikel 3, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om social sikring, der vedrører:

[...]

j) familieydelse.«

10 Artikel 4 i forordning nr. 883/2004, der har overskriften »Ligebehandling«, bestemmer:

»Personer, som er omfattet af denne forordning, har de samme rettigheder og pligter i henhold til en medlemsstats lovgivning som vedkommende medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.«

Direktiv 2004/38/EF

- 11 Artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, og berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35) har følgende ordlyd:

»I dette direktiv forstås ved:

- 1) »unionsborger«: enhver person, der er statsborger i en medlemsstat
- 2) »familiemedlem«:
  - a) ægtefælle
  - b) partner, med hvem en unionsborger har indgået et registreret partnerskab i medfør af en medlemsstats lovgivning, hvis lovgivningen i værtsmedlemsstaten sidestiller et registreret partnerskab med ægteskab, samt under overholdelse af betingelserne i værtsmedlemsstatens relevante lovgivning
  - c) direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen eller partneren som defineret i litra b), som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af unionsborgeren
  - d) slægtninge i opstigende linje samt slægtninge i opstigende linje til ægtefællen eller partneren som defineret i litra b), som forsørges af unionsborgeren

[...]«

Luxembourgsk ret

- 12 De relevante bestemmelser i luxembourgsk ret er artikel 269 og 270 i code de la sécurité sociale (lov om social sikring) i den affattelse, der har været gældende siden den 1. august 2016, som var datoen for ikrafttrædelsen af loi du 23 juillet 2016, portant modification du code de la sécurité sociale, de la loi modifiée du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur le revenu, et abrogeant la loi modifiée du 21 décembre 2007 concernant le boni pour enfant (lov af 23.7.2016 om ændring af lov om social sikring og af den ændrede lov af 4.12.1967 om indkomstskat samt om ophævelse af den ændrede lov af 21.12.2007 om børnetilskud) (Mémorial A 2016, s. 2348, herefter »socialsikringsloven«).
- 13 Socialsikringslovens artikel 269, stk. 1, med overskriften »Betingelser for tildeling« fastsætter:
- »Der indføres en ydelse til sikring af børns fremtid, herefter »familieydelse«.

Ret til familieydelse giver:

- a) ethvert barn, der faktisk opholder sig varigt i Luxembourg og har lovlig bopæl i Luxembourg

b) familiemedlemmer som defineret i artikel 270 til enhver person, der er omfattet af luxembourgsk lovgivning, og som henhører under anvendelsesområdet for EU-forordninger eller et andet bi- eller multilateralt instrument, der er indgået af Luxembourg på socialsikringsområdet, og som fastsætter betaling af familieydelse efter lovgivningen i beskæftigelsesstaten. Familiemedlemmerne skal bo i et land, som de omhandlede forordninger eller instrumenter finder anvendelse på.«

14 Lovens artikel 270 bestemmer:

»Ved anvendelsen af artikel 269, stk. 1, litra b), er en persons børn født i ægteskabet, født uden for ægteskabet og adopterede børn at anse for familiemedlemmer til denne person og udløser ret til familieydelse.«

15 Samme lovs artikel 273, stk. 4, præciserer for så vidt angår bosiddende børn:

»I tilfælde af anbringelse af et barn ved en retsafgørelse udbetales familieydelsen til den fysiske eller juridiske person, der har forældremyndigheden over barnet, og hos hvem barnet har sin lovlige bopæl og sit faktiske og vedvarende opholdssted.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

16 FV, som arbejder i Luxembourg og bor i Belgien, har status som grænsearbejder og hører således ind under Luxembourgs familieydelsesordning. Siden den 26. december 2005 har barnet FW været anbragt hos FV i dennes hjem i medfør af en retsafgørelse truffet af en belgisk domstol.

17 Ved afgørelse af 7. februar 2017 fratog CAE's styrelsesudvalg med tilbagevirkende kraft fra den 1. august 2016 FV de familieydelser, som han havde modtaget for barnet FW, med den begrundelse, at dette barn ikke delte noget slægtskabsforhold med FV og derfor ikke var et »familiemedlem« som omhandlet i socialsikringslovens artikel 270.

18 Conseil arbitral de la sécurité sociale (Luxembourg) (ret i første instans i sager om social sikring, Luxembourg) ændrede denne afgørelse og hjemviste sagen til CAE.

19 Den 27. januar 2022 stadfæstede Conseil supérieur de la sécurité sociale (appeldomstol i sager om social sikring, Luxembourg) imidlertid CAE's afgørelse af 7. februar 2017. FV har iværksat kassationsanke ved Cour de cassation (kassationsdomstol, Luxembourg), som er den forelæggende ret.

20 Den forelæggende ret har forklaret, at et bosiddende barn i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, har en direkte ret til udbetaling af familieydelser. Når der er tale om ikkebosiddende børn, er en sådan ret derimod kun fastsat som en afledt ret for grænsearbejderens »familiemedlemmer«, en definition, der ikke omfatter børn, som er anbragt i en sådan arbejdstagers hjem ved en retsafgørelse.

21 Under henvisning til dom af 2. april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder) (C-802/18, EU:C:2020:269), ønsker den forelæggende ret oplyst, om denne forskelsbehandling er i overensstemmelse med EU-retten. Det fremgår nemlig af denne dom, at der ved »barn af en grænsearbejder«, som indirekte kan nyde godt af de sociale fordele, ligeledes skal forstås et barn, der har et slægtskabsforhold med denne arbejdstagers ægtefælle eller registrerede partner, når sidstnævnte sørger for underholdet af dette barn.

- 22 På denne baggrund har Cour de cassation (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er princippet om ligebehandling, der er sikret ved artikel 45 TEUF og [artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011], samt [artikel 67 i forordning nr. 883/2004] og [artikel 60 i forordning nr. 987/2009], til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter grænsearbejdere ikke kan modtage familieydelse, der er knyttet til udøvelse af lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, for børn, der er anbragt hos dem ved en retsafgørelse, mens alle børn, der er anbragt ved en retsafgørelse, og som har bopæl i denne medlemsstat, har ret til at modtage disse ydelser, som udbetales til den fysiske eller juridiske person, der har forældremyndigheden over barnet, og hos hvem barnet har lovlig bopæl og faktisk og vedvarende ophold? Har det forhold, at grænsearbejderen sørger for underholdet af dette barn, betydning for besvarelsen af det forelagte spørgsmål?«

Det præjudicielle spørgsmål

- 23 Med sit eneste spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en ikkebosiddende arbejdstager ikke kan modtage familieydelse, som er knyttet til udøvelse af lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, for et barn, der er anbragt hos denne ved en retsafgørelse, og som denne har forældremyndigheden over, mens et barn, der er anbragt ved en retsafgørelse og bosiddende i den nævnte medlemsstat, har ret til at modtage denne ydelse, som udbetales til den fysiske eller juridiske person, der har forældremyndigheden over dette barn, og om den omstændighed, at den ikkebosiddende arbejdstager sørger for underholdet af dette barn, har betydning for besvarelsen af dette spørgsmål.
- 24 Indledningsvis bemærkes, at den foreliggende sag udelukkende vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en medlemsstat kan anvende differentierede tildelingsbetingelser i forhold til en bosiddende arbejdstager og en ikkebosiddende arbejdstager for så vidt angår tildeling af en ydelse som den i hovedsagen omhandlede familieydelse.
- 25 Under disse omstændigheder kan det præjudicielle spørgsmål ikke forstås i lyset af artikel 67 i forordning nr. 883/2004 og artikel 60 i forordning nr. 987/2009, idet disse bestemmelser ikke vedrører situationen for arbejdstageren selv, men situationen for dennes familiemedlemmer, der er bosiddende i en anden medlemsstat.
- 26 Efter denne præcisering skal det indledningsvis bemærkes, at for så vidt angår artikel 45, stk. 2, TEUF bestemmer denne, at arbejdskraftens frie bevægelighed forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår. Artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 er for sin del et særligt udtryk for den således fastslåede regel om ligebehandling, idet denne bestemmelse præciserer, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, nyder samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere i de øvrige medlemsstater, hvor denne ikke er statsborger (jf. i denne retning dom af 6.10.2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, præmis 44 og 78, og af 21.12. 2023, Chief Appeals Officer m.fl., C-488/21, EU:C:2023:1013, præmis 49).

- 27 Dernæst har Domstolen allerede for det første haft lejlighed til at fastslå, at eftersom den i hovedsagen omhandlede familieydelse er knyttet til en grænsearbejders udøvelse af en lønnet beskæftigelse, udgør den en social fordel som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011. For det andet udgør denne ydelse ligeledes en social sikringsydelse, der henhører under de familieydelse, der er nævnt i artikel 3, stk. 1, litra j), i forordning nr. 883/2004. (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269, præmis 31 og 40).
- 28 Domstolen har gentagne gange fastslået, at ligebehandlingsprincippet i artikel 45, stk. 2, TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 ikke alene forbyder direkte forskelsbehandling begrundet i nationalitet, men enhver form for indirekte forskelsbehandling, som ved anvendelse af andre kriterier reelt fører til samme resultat (dom af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Hvad angår dette princip, som arbejdskraftens frie bevægelighed hviler på, har Domstolen allerede fastslået, at det navnlig er for i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle personer, der er beskæftiget på en medlemsstats område, at en person, der udøver lønnet beskæftigelse i en medlemsstat, i henhold til artikel 4 i forordning nr. 883/2004, sammenholdt med ottende betragtning til denne forordning, generelt er omfattet af denne medlemsstats lovgivning og i henhold til den nævnte forordnings artikel 4 skal have de samme rettigheder dér som denne medlemsstats egne statsborgere (jf. i denne retning dom af 16.6.2022, Kommissionen mod Østrig (Indeksregulering af familieydelse), C-328/20, EU:C:2022:468, præmis 108 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 Som anført i denne doms præmis 26 udtrykker artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 dette ligebehandlingsprincip ved at fastsætte, at en arbejdstager fra en anden medlemsstat nyder samme sociale fordele som bosiddende arbejdstagere.
- 31 Eftersom grænsearbejdere bidrager til finansieringen af socialpolitikken i værtsmedlemsstaten på grund af de skattebidrag og sociale bidrag, som de betaler i denne stat inden for rammerne af den lønnede beskæftigelse, de udøver dér, skal de have ret til familieydelse og sociale og skattemæssige fordele på samme vilkår som nationale arbejdstagere (jf. i denne retning dom af 14.6.2012, Kommissionen mod Nederlandene, C-542/09, EU:C:2012:346, præmis 66, af 16.6.2022, Kommissionen mod Østrig (Indeksregulering af familieydelse), C-328/20, EU:C:2022:468, præmis 109, og af 21.12.2023, Chief Appeals Officer m.fl., C-488/21, EU:C:2023:1013, præmis 71).
- 32 I det foreliggende tilfælde har ikkebosiddende arbejdstagere i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, ikke ret til den i hovedsagen omhandlede familieydelse på de samme betingelser som bosiddende arbejdstagere for så vidt angår børn, der er anbragt i sådanne arbejdstageres hjem, i det omfang en grænsearbejder – til forskel fra en bosiddende arbejdstager – ikke oppebærer denne ydelse for et barn, der er anbragt i den pågældendes hjem, og som vedkommende tager sig af.
- 33 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at ifølge socialsikringslovens artikel 269, stk. 1, litra a), udløser ethvert barn, der faktisk opholder sig varigt i Luxembourg og har lovlig bopæl i Luxembourg, ret til familieydelsen. Hvad angår børn, der er anbragt ved retsafgørelse, præciserer

lovens artikel 273, stk. 4, at denne ydelse i tilfælde af anbringelse ved en retsafgørelse udbetales til den fysiske eller juridiske person, der har forældremyndigheden over barnet, og hos hvem barnet har sin lovlige bopæl og sit faktiske og vedvarende opholdssted.

- 34 I overensstemmelse med socialsikringslovens artikel 269, stk. 1, litra b), og artikel 270 har en grænsearbejder derimod kun ret til familieydelse for de børn, der i henhold til sidstnævnte bestemmelse anses for at være medlemmer af arbejdstagerens familie, dvs. børn født i ægteskabet, børn født uden for ægteskabet og børn, der er adopteret af den pågældende.
- 35 Under disse omstændigheder kan et barn – der er anbragt hos en arbejdstager, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed – som har sin lovlige bopæl samt sit faktiske og vedvarende opholdssted hos denne arbejdstager, ikke få tildelt en familieydelse, der for grænsearbejderen udgør en »social fordel«, hvorimod børn, der er anbragt, og som har deres lovlige bopæl samt deres faktiske og vedvarende opholdssted hos arbejdstagere, der er statsborgere i værtsmedlemsstaten, derimod kan gøre krav herpå. En sådan forskelsbehandling, der i højere grad kan være til skade for statsborgere fra andre medlemsstater, for så vidt som ikkebosiddende personer som oftest er statsborgere i andre medlemsstater, udgør en indirekte forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
- 36 Den omstændighed, at afgørelsen om anbringelse er truffet af en ret i en anden medlemsstat end den pågældende arbejdstagers værtsmedlemsstat, har ingen betydning for denne konklusion.
- 37 De kompetente luxembourgiske myndigheder er nemlig forpligtet til at anerkende en afgørelse om anbringelse fra en anden medlemsstat og tillægge den samme retlige værdi som en tilsvarende national afgørelse. Dette følger af artikel 1, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 30, stk. 1, i forordning 2019/1111. Disse bestemmelser svarer til og er i det væsentlige identiske med bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, litra d), og artikel 21, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1), som var gældende på datoen for ikrafttrædelsen af loven af 23. juli 2016 om ændring af loven, hvilke bestemmelser blev ophævet ved forordning 2019/1111.
- 38 For at være begrundet skal den indirekte forskelsbehandling, der er nævnt i denne doms præmis 35, være egnet til at sikre opfyldelsen af et lovligt mål og ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål (jf. i denne retning dom af 14.6.2012, Kommissionen mod Nederlandene, C-542/09, EU:C:2012:346, præmis 55 og 73, og af 2.4.2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn af ægtefælle til en grænsearbejder), C-802/18, EU:C:2020:269, præmis 56 og 58). Den forelæggende ret har imidlertid ikke henvist til noget lovligt mål, der kan begrunde en sådan indirekte forskelsbehandling.
- 39 Det skal derfor fastslås, at artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter ikkebosiddende arbejdstagere til forskel fra bosiddende arbejdstagere ikke kan modtage en social fordel, såsom den i hovedsagen omhandlede familieydelse, for børn, der er anbragt i deres hjem, og som har deres lovlige bopæl og deres faktiske og vedvarende opholdssted hos dem.
- 40 Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at den ikkebosiddende arbejdstager sørger for underholdet af det barn, der er anbragt i den pågældendes hjem, og som vedkommende har forældremyndigheden over, har betydning for besvarelsen af det forelagte

spørgsmål, er det tilstrækkeligt at bemærke, at en sådan omstændighed, for at overholde princippet om ligebehandling af grænsearbejdere, kun kan tages i betragtning i forbindelse med tildeling af en familieydelse til en sådan arbejdstager, hvis den nationale lovgivning, der finder anvendelse, fastsætter en sådan betingelse for tildeling af denne ydelse til en bosiddende arbejdstager, der har forældremyndigheden over det barn, der er anbragt hos den pågældende.

- 41 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 45 TEUF og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en ikkebosiddende arbejdstager ikke har ret til at modtage familieydelse, som er knyttet til den pågældendes udøvelse af lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, for et barn, der er anbragt hos den pågældende ved en retsafgørelse, og som vedkommende har forældremyndigheden over, mens et barn, der er anbragt ved en retsafgørelse og bosiddende i den nævnte medlemsstat, har ret til at modtage denne ydelse, som udbetales til den fysiske eller juridiske person, der har forældremyndigheden over dette barn. Den omstændighed, at den ikkebosiddende arbejdstager sørger for underholdet af det barn, der er anbragt hos den pågældende, kan kun tages i betragtning i forbindelse med tildelingen af en familieydelse til en sådan arbejdstager for et barn anbragt i vedkommendes hjem, hvis den nationale lovgivning, der finder anvendelse, fastsætter en sådan betingelse for tildeling af denne ydelse til en bosiddende arbejdstager, der har forældremyndigheden over et barn, der er anbragt i den pågældendes hjem.

Sagsomkostninger

- 42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 45 i forordning nr. 883/2004 og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en ikkebosiddende arbejdstager ikke har ret til at modtage en familieydelse, som er knyttet til den pågældendes udøvelse af lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat, for et barn, der er anbragt hos den pågældende ved en retsafgørelse, og som vedkommende har forældremyndigheden over, mens et barn, der er anbragt ved en retsafgørelse og bosiddende i den nævnte medlemsstat, har ret til at modtage denne ydelse, som udbetales til den fysiske eller juridiske person, der har forældremyndigheden over dette barn. Den omstændighed, at den ikkebosiddende arbejdstager sørger for underholdet af det barn, der er anbragt hos den pågældende, kan kun tages i betragtning i forbindelse med tildelingen af en familieydelse til en sådan arbejdstager for et barn anbragt i vedkommendes hjem, hvis den nationale lovgivning, der finder anvendelse, fastsætter en sådan betingelse for tildeling af denne ydelse til en bosiddende arbejdstager, der har forældremyndigheden over et barn, der er anbragt i den pågældendes hjem.

Underskrifter